

РЕШЕНИЕ

№ 23382

гр. София, 13.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 33 състав,
в публично заседание на 03.10.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Галин Несторов

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разгледа дело номер **4865** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на [чл. 40, ал.1 от Закона за достъп до обществена информация](#) (ЗДОИ) във вр. с [чл. 145-178 от Административнопроцесуалния кодекс \(АПК\)](#).

Образувано е по жалба на З. Б. С. ЕГН [ЕГН], И. Г. Б. ЕГН [ЕГН] и Ц. Г. Ш. ЕГН [ЕГН], чрез адв. Г. Ц. Ш. – САК, съдебен адрес, [населено място],[жк], [улица], против Решение № РД11-2/23.04.2024 г. на директора на Дирекция „Природен парк „В.“ при Министерство на земеделието и храните, по подадено от същите и други лица заявление за достъп до обществена информация, вх. № [ЕГН]/13.04.2024 г.

Жалбоподателите сочат, че оспореният отказ в решението е незаконосъобразен, издаден в противоречие с материалния закон и адм.-производствените правила. Излагат се съображения, че информацията е обществена и липсват основания за отказ. Иска се от съда да се отмени отказа. В с.з. жалбоподателите не се явяват, представляват се от адв. Ш., която поддържа жалбата и претендира разноски.

Ответникът, редовно призван, се представлява в с.з. от юриск. П., която оспорва жалбата и счита същата за недопустима, респ. неоснователна. Претендира разноски за юриск. възнаграждение.

След като прецени приетите по делото доказателства и обсъди доводите на страните, съдът приема следното от фактическа и правна страна.

Жалбата е допустима, а по същество – неоснователна, по изложените по – долу съображения.

Производството по издаване на оспореният акт – заявление за достъп до обществена информация, вх. № [ЕГН]/13.04.2024 г., формулирано както следва:

1. Заповед № РД-179/01.03.2004г. на МОСВ;

2. информация дали именно на основание същата собственост на доверителите ми ПИ с идентификатор по КККР 68134.2097.535 находящ се в [населено място], район „В.“ попада в защитената територия в границите на Природен парк „З.“ и съгласно Плана за управление на ПП „З.“ в зона „З- Зона на територии с ограничено управление на природната среда“, подзона „Б.2. - Гори“. Видно от приложените към заявлението и цитирани в писмото Заповед № 1075/23.11.1981г. на КОПС и Заповед № 82/08.02.1991г. на МОС, същият не попада в обхвата на ПП В.. В интернет страницата на ПП В., както и на страницата на МОСВ не е публикувана заповед № РД-179/01.03.2004г. на МОСВ.

С процесното решение е налице следното произнасяне по заявлението:

ДА СЕ ПРЕДОСТАВИ исканата информация, както следва:

- Планината В. е обявена за защитена територия още през 1934 г., като от 2002 г. е в сила Заповед № РД-179/01.03.2004г. на МОСВ, която определя границите на Природен парк „В.“ в частта ѝ отнасяща се за територията на Област С., в съответствие със Заповед № 1075 от 23.11.1981 г. на Комитета за опазване на природната среда (КОПС) и Заповед № 82 от 08.02.1991 г. на Министерството на околната среда. Пълният опис на координатите на точките на границата се съхраняват и са на разположение в Министерството на околната среда и водите, Дирекция „Национална служба за защита на природата“, като могат да се предоставят на заинтересованите институции от Регионалната инспекция по околна среда и води - С.. Поземлен имот с идентификатор 68134.2097.535 по КККР на [населено място] е част от Природен парк „В.“ и част от горския фонд, което е видно от действащия горскостопански план на ТП ДГС - С.. Поземленият имот е устроен като отдел JQ69. подотдели „з“ и „10“. В Заповед № 1075 от 23.11.1981 на КОПС границата на парка е описана по горскостопански единици - отдели на Лесоустройствен проект (ЛУП) от 1963 г. Имотът, предмет на настоящото заявление, попада в отдел 69, подотдел „д“, горскостопанска карта №15 на Народен парк „В.“, технически район „Д.“ по ЛУП от 1963 г. Заповед № 82 от 08.02.1991 г. на МОС увеличава площта на парка, като включва към него още 272,3 ха., което означава, че ПИ с идентификатор 68134.2097.535 продължава да е част от защитената територия. С оглед на гореизложеното и на основание Заповед № РД-179/01.03.2004 г. на министъра на околната среда и водите, Ви информирам, че като част от горския фонд ПИ с идентификатор 68134.2097.535 по КККР на [населено място] попада в границите на Природен парк „В.“.

След цялостна преценка на събраните по делото писмени доказателства, извършените процесуални действия и като взе предвид доводите на страните, съдът приема за

установено следното от фактическа и правна страна:

Жалбата е подадена в срок, от надлежна страна, адресат на акта и с правен интерес за оспорване, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Законосъобразността на административния акт се преценява към момента на издаването му. Съгласно чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК същият следва да съдържа фактическите и правните основания за издаването му. Първите са необходим реквизит на акта и липсата им го опорочава съществено. Липсата на фактически основания представлява винаги съществено административнопроизводствено нарушение, водещо до отмяна на административния акт. Обратно, макар и да е административнопроизводствено нарушение, непосочването или погрешното посочване в акта на правното основание за издаването му не е съществено такова при условие, че актът съдържа фактическите основания за издаването му.

Обществените отношения, свързани с правото на достъп до обществена информация са уредени в Закона за достъп до обществена информация /обн. ДВ, бр. 55 от 2000 г./ . Разпоредбата на чл. 3, ал. 1 ЗДОИ предвижда, че този закон се прилага за достъп до обществена информация, която се създава или съхранява от държавните органи или органите на местно самоуправление в Република България.

Обществена информация по смисъла на закона е всяка информация, свързана с обществения живот в Република България и даваща възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закона субекти – чл. 2, ал. 1 от ЗДОИ. Задължените да предоставят информация по ЗДОИ субекти са посочени в чл. 3, ал. 1 и 2 от закона. Съобразно законната дефиниция, директора на Дирекция „Природен парк „В.“ при Министерство на земеделието и храните е орган на изпълнителната власт и следователно е задължен субект по см. на чл. 3, ал. 1 от ЗДОИ. Тези субекти имат задължението да предоставят информация, която да е създадена в кръга на тяхната компетентност и да е налична. Обществената информация, която отговаря на първото изискване е два вида - официална и служебна. В разпоредбата на чл. 10 от ЗДОИ е посочено, че официална е информацията, която се съдържа в актовете на държавните органи и на органите на местното самоуправление при осъществяване на техните правомощия. Правните актове на държавните органи, в които по дефиниция следва да се приеме, че се съдържа официална информация са нормативни, общи и индивидуални. За първите от тях достъпът е осигурен чрез обнародването им в Държавен вестник. За останалите достъпът се осъществява по реда на ЗДОИ, освен ако изрично не е предвиден друг начин. Служебната информация според чл. 11 от ЗДОИ е тази, която се събира, създава и съхранява във връзка с официалната информация, както и по повод дейността на органите и техните администрации. В настоящият случай, исканата информация – , може да се квалифицира като служебна информация.

Предмет на заявление може да бъде обществена информация, каквато според легалното определение на чл. 2, ал. 1 ЗДОИ е всяка информация, свързана с обществения живот в Република Б. и даваща възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закон субекти. Понятието „обществена информация“ следва да бъде възприемано като сведение,

знание за някого или нещо, свързано с обществения живот в страната. Тази обществена информация може да се съдържа в документи или други материални носители, създавани, получавани или съхранявани от задължените по ЗДОИ субекти.

В настоящия случай, съдът прави извод, че поисканата информация по посочения начин от жалбоподателите информация, относно това дали на основание на Заповед № РД-179/01.03.2004г. на МОСВ собственият им ПИ с идентификатор по КККР 68134.2097.535 находящ се в [населено място], район „В.“ попада в защитената територия в границите на Природен парк „З.“ и съгласно Плана за управление на ПП „З.“ в зона „З- Зона на територии с ограничено управление на природната среда“, подзона „Б.2. - Гори“, не следва да се тълкува като обществена по смисъла на чл. 2, ал. 1 от ЗДОИ, понеже посредством нейното предоставяне не се цели придобиване на възможност при получаването ѝ, същите да си съставят мнение относно дейността на задължения субект във връзка с изпълнението на закона. Такива мотиви и съображения не се излагат в подаденото заявление, нито в жалбата до съда. В същото време обаче, жалбоподателят не доказва по никакъв начин, съгласно доказателствата в преписката, да има такива намерения. В случая е налице евентуалне техн личен интерес и няма как да се приеме, че с исканата информация се преследва законовата цел по чл. 2, ал. 1 от ЗДОИ, поради което не са налице кумулативно предвидените предпоставки за характеризирането ѝ като обществена такава. Наличието на личен правен интерес обуславя възможност за предоставяне на информацията по друг законов механизъм – например оспорване на индивидуален административен акт, във връзка с подадено искане по ЗУТ или на друг нормативен акт. Възможно е предоставянето ѝ на основание Закона за административно обслужване на гражданите. На следващо място, информацията така, както е поискана, представлява искане за извършване на юридическо тълкуване на заповед, което също така е недопустимо по ЗДОИ.

Процесното решение е правилно и законосъобразно, с оглед липсата на законови основания за предоставяне на исканата информация по ЗДОИ, въпреки наличието на задължение за адм. орган за произнасяне по съответния ред.

Предвид изложените правни съображения, жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

С оглед своевременната претенция за присъждане на разноски от ответната страна, предвид изхода на спора, такива следва да се присъдят за юриск. възнаграждение в размер на 100 /сто/ лева, на основание чл. 143, ал. 3 от АПК.

Така мотивиран и на основание чл. 172 от АПК, АССГ, 33 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба на З. Б. С. ЕГН [ЕГН], И. Г. Б. ЕГН [ЕГН] и Ц. Г. Ш. ЕГН [ЕГН], чрез адв. Г. Ц. Ш. – САК, съдебен адрес, [населено място],[жк], [улица], против Решение № РД11-2/23.04.2024 г. на директора на Дирекция „Природен парк „В.“ при Министерство на земеделието и храните, по подадено от същите и други лица

заявление за достъп до обществена информация, вх. № [ЕГН]/13.04.2024 г.;

ОСЪЖДА З. Б. С. ЕГН [ЕГН], И. Г. Б. ЕГН [ЕГН] и Ц. Г. Ш. ЕГН [ЕГН], ДА
ЗАПЛАТЯТ на Министерство на земеделието и храните, сума в размер на 100 /сто/
лева разноски по делото.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: